

WOORD VOORAF

Als kind woonde ik samen met mijn ouders op de boerderij van mijn grootouders. Ik adopteerde geregeld gewonde of zieke katten uit de buurt, die nood hadden aan liefde en verzorging. Dat was in de late jaren zestig van de vorige eeuw niet zo eenvoudig, want voor mijn grootvader telde alleen zijn vee. Mijn bezorgdheid om deze katten zou mij later de naam ‘de kattendokter’ opleveren. Ook in mijn latere carrière als dierenarts voelde ik immers altijd een grote verbondenheid met katten. Mijn vrouw en dochters zijn ondertussen ook besmet met het kattenvirus.

Ik publiceerde eerder al jeugdboeken en een dik naslagwerk over deze fantastische dieren, en in mijn woonkamer lagen en liggen her en der katten. Ze leven vreedzaam samen met mijn honden, al spelen ze soms de baas over hen.

Tijdens mijn decennialange carrière als dierenarts beleefde ik ontelbare straffe, leuke en hartverwarmende avonturen met katten en hun baasjes. In dit boek heb ik die verhalen niet chronologisch geordend, waardoor je als lezer af en toe verbaasd zal opkijken. De tijdgeest van nu is namelijk helemaal anders dan pakweg twintig jaar geleden. Niet alleen de mentaliteit van de mensen is ge-

evolueerd, ook de bio-ethiek en onze aandacht voor dierenwelzijn hebben veranderingen teweeggebracht. Onze kennis en de ontwikkeling van de wetenschap zijn enorm toegenomen en er was ook een evolutie van arbeidscultuur naar vrijetijdscultuur. In dat klimaat werd de kat meer en meer gewaardeerd en is ze uitgegroeid tot het op één na populairste huisdier. De hond blijft op nummer één staan. De vraag is echter hoelang nog.

Hoe we vandaag omgaan met sterilisatie van katten is bijvoorbeeld anders dan vroeger. Sterilisatie werd pas op 1 april 2018 wettelijk verplicht in Vlaanderen. Een poes of kater moet volgens deze wet voor zij of hij vijf maanden oud is gesteriliseerd of gecastreerd zijn. Dit geldt ook bij de verkoop, adoptie en zelfs wanneer je een kitten gratis weggeeft. Ook het Waalse en Brusselse Hoofdstedelijke Gewest volgen deze wet, maar in sommige Europese landen zoals in Nederland bestaat deze wetgeving niet.

Wanneer een kat in mijn boek nog geen identificatiechip heeft, verwijst dit naar de periode voor 1 november 2017. Sindsdien moet elke kat in Vlaanderen wettelijk geïdentificeerd zijn met een chip en geregistreerd in een centrale databank. Ook hier kan de wetgeving verschillen van gewest tot gewest of van land tot land.

Door de stijgende populariteit van de kat als huisdier zijn er jammer genoeg genetische afwijkingen bij bepaalde rassen opgedoken. Sinds 1 januari 2021 is het in Vlaanderen verboden om nog Schotse vouwoorkatten te kweken of te verkopen. In dit boek staat een verhaal over

zo'n 'Scottish Fold' toen de nieuwe wetgeving nog niet van kracht was. Als dierenarts kan ik zo'n wet alleen maar toejuichen, omdat hij veel dierenleed zal voorkomen.

De coronacrisis heeft in 2020 de prijs van een kat de hoogte ingejaagd. Toch blijft de kattenpopulatie in ons land boomen. Rasverenigingen voor katten schieten als paddenstoelen uit de grond en elke week komt er nieuwe kattenvoeding op de markt. Het aanbod is inmiddels zo groot dat men door de bomen het bos niet meer ziet. Op YouTube circuleren wekelijks nieuwe filmpjes over katten en ook gedragstherapeuten hebben de laatste decenia de kat blijkbaar ontdekt.

Een kat is het ideale huisdier. Je moet ze niet uitlaten zoals een hond en bovendien kan ze goed voor zichzelf zorgen. Ze is zindelijk en laat geen poep achter op de stoep. Je kan ze ook in een kleinere ruimte houden, zoals een appartement of een eenmanswoning.

Een kat leidt haar eigen leven en is een onafhankelijk dier, dat in tegenstelling tot de hond geen slaaf is van zijn baas. Katten zijn geheimzinnige, mysterieuze charmeurs. De oude Egyptenaren met hun hoogstaande beschaving aanbaden de kat reeds als de godin van de vruchtbaarheid. En vandaag is ze populairder dan ooit.

Ik wens je veel leesplezier met dit kattenboek!

Maarten Jagermeester
Dierenarts-auteur

DE DIEFSTAL VAN CASANOVA

*Er zijn manieren om de ellende te ontvluchten:
muziek en katten.*

ALBERT SCHWEITZER

Op een zondag was ik controledierenarts op een grote jaarlijkse kattententoonstelling in onze streek. Een vierhonderdtal katten waren, vergezeld van hun baasjes en supporters, afgezakt naar de sporthal waar het evenement plaatsvond. De katten moesten eerst de diergeneeskundige inspectie passeren en samen met twee collega's werkte ik ijverig door om al de dieren zo vlug mogelijk binnen te krijgen, want er was buiten een file ontstaan. Dit gedrum leidde tot stress bij de wachtende eigenaars en ook bij hun katten. Rond tien uur was iedereen binnen en ging ik met mijn collega's in de cafetaria iets consumeren. Bij een gezellige babbel werden al gauw wat beroepsbelevissen uitgewisseld.

'Zeg, Maarten,' zei mijn collega uit Edegem, 'herinner jij je dat voorval met die kweekster en die keurmeesteres van Perzische katten? Dat deed toen wel wat stof opwaaien in de kattenwereld. Was die kweekster geen klant jij jou?'

‘Mevrouw Paternoster,’ antwoordde ik. ‘Man, dat was een verhaal. Als ik daaraan terugdenk, word ik nog boos. Maar ik was nog jong, naïef en zorgeloos.’

Mijn collega’s keken me aan. Ze wisten dat ik een goede verteller was.

‘Maarten, laat eens horen,’ zei Raf Van Gucht, een pas afgestudeerde collega en zo’n vijftienvintig jaar jonger dan ik.

Ik zag het hele verhaal zich weer als een film afspelen in mijn hoofd.

Tijdens het avondspreekuur belde mevrouw Paternoster mij op en vroeg of ze na de raadpleging even mocht langskomen om een gunst te vragen. Het betrof een zeer delicate zaak. Mevrouw Paternoster kweekte perzen, langharige katten die toen geweldig populair waren.

Toen ik de laatste patiënt buitenliet, zat mevrouw Paternoster reeds te wachten. Ze was halfweg de dertig, had lang krullend blond haar en droeg elegante kledij: een gebreide beige trui, een wit vestje, een sjaal en een lange rok. Haar make-up was zorgvuldig uitgekozen. Mevrouw Paternoster woonde in de dorpskern van Olen, in de buurt van Herentals, en was een knappe dame. Ze zei meteen waar het op stond. Ze was niet echt een klant van mij, maar raadpleegde mij alleen voor een second opinion.

‘Dokter Jagermeester, je moet mij helpen,’ zei ze emotioneel.

‘Als dat mogelijk is, zal ik dat graag doen,’ antwoord-

de ik, terwijl ik haar fijne hand drukte. ‘Kom binnen, ga zitten en vertel eens rustig je probleem.’

‘Een jaar geleden heb ik een nestje kittens gefokt uit een kampioenencombinatie, een katertje heb ik verkocht aan het echtpaar Brouwers. Het koppel woont in de rand van Antwerpen. Over deze kater gaat het nu. Hij is uitgegroeid tot een geweldige, prachtige kater die naar de naam Casanova luistert. Maar spijtig genoeg wordt hij schandalig verwaarloosd. Zijn vacht wordt slecht verzorgd. Hij zit vol met haarklitten en is totaal ondervoed.’ Ze beet op haar lip.

‘Dat lijkt me eerder een zaak voor de dierenbescherming te zijn,’ antwoordde ik, terwijl ik achteroverleunde in mijn stoel.

‘Nee, dat in geen geval,’ zei ze gespannen, ‘want dan komt die arme kater in een dierenasiel terecht en gaat hij verloren voor de fok. Casanova heeft alle kwaliteiten om een prima dekkater te worden, bovendien is hij van een zeldzame kleur, namelijk zwart. Hij mag dus gebruikt worden om met alle andere kleuren te kruisen, wat hem nog waardevoller maakt.’ Ze stopte haar betoog en keek mij afwachtend aan, precies of ik zomaar de oplossing uit mijn mouw zou schudden.

‘Wat stel je dan voor?’ vroeg ik niet goed wetend waar de vrouw naartoe wilde en wat mijn aandeel in deze historie moest worden.

‘Wel, ik heb contact opgenomen met de voorzitter van de kattenclub, die de stambomen beheert. Deze dame toonde veel begrip en stelde voor een controle-